

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 3408/21
1.9.2021.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Витошевић, председника већа, Предрага Васића и Јасминке Бакић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Немања Лукић, адвокат из Београда, улица Нушићева број 7а, против тужене Република Србија – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, улица Косовска број 31, Београд, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 број 817/19 од 28.1.2021. године, у седници већа одржаној дана 1.9.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 број 817/19 од 28.1.2021. године у ставу другом и трећем изреке и **ОДБИЈА КАО ПРЕУРАЂЕН** тужбени захтев тужиоца за накнаду штете у висини разлике између исплаћене посебне пензије тужиоцу и плате коју би тужилац остварио у периоду од 1.4.2014. године до 30.9.2020. године, са припадајућом законском затезном каматом, за уплату у корист тужиоца доприноса за обавезно социјално осигурање на износе неисплаћених зарада, ближе наведено у садржају става, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 189.384,00 динара са законском затезном каматом, почев од дана наступања услова за извршење, а **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац да туженом на име накнаде трошкова првостепеног парничног поступка плати износ од 6.000,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка ове пресуде, под претњом принудног извршења.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженом на име накнаде трошкова поступка по жалби плати износ од 16.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писменог отправка ове пресуде, под претњом принудног извршења.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 број 817/19 од 28.1.2021. године, ставом првим изреке, дозвољено је објективно преиначење тужбе из поднеска од 18.12.2020. године. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име

накнаде штете у виду разлике између исплаћене посебне пензије тужиоцу и плате коју би тужилац остваривао у периоду од 1.04.2014. године до 30.9.2020. године исплати појединачне новачне износе у вредности и са законском затезном каматом од датума доспелости до исплате као у његовом садржају, као и да у корист тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање на напред наведене износе неисплаћених зарада. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 189.384,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење до коначне исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

Благовременом жалбом тужена побија наведену пресуду и то према садржини жалбених разлога у ставу другом и трећем изреке, из свих законом предвиђених разлога са предлогом као у жалби, опредељујући захтев за накнаду трошкова поступка по жалби.

Тужилац је дао одговор на жалбу. Трошкове поступка по жалби је тражио и определио.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у ожалбеном делу, на основу овлашћења из одредбе члана 386 став 3 у вези са чланом 402 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11 ... 55/14), Апелациони суд у Београду, као другостепени суд, је оценио да је жалба тужене основана.

У поступку доношења првостепене пресуде у побијаном делу нису учињене битне повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", број 72/11 ... 55/14), на које овај суд пази по службеној дужности. Нема ни повреде из тачке 12 назначеног члана на коју се неосновано указује жалбом тужене јер је ожалбена пресуда јасна и разумљива и нема недостатака због којих се не може испитати.

Према чињеничном стању у поступку доношења побијане пресуде следи да је решењем тужене 06/2 број 118-1-19-1-99/2013 од 31.12.2013. године тужиоцу престао радни однос код тужене са 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију. Пресудом Управног суда У број 6424/14 од 5.3.2015. године уважена је жалба тужилаца (међу којима је и овде тужилац) и решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број 118-00-132/2014-01 од 7.3.2014. године поништено је и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Решењем тужене 08 број 118-77/17 од 10.4.2017. године тужиоцу је поново утврђен престанак радног односа код тужене са даном 31.12.2003. године, са правом на посебну пензију. Пресудом Управног суда У 12247/17 од 30.1.2019. године уважена је тужба тужилаца (међу којима и овде тужилац) и поништено решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број 118-00-00018/2017-01 од 31.5.2017. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Решењем тужене 118-22/20 од 15.7.2020. године тужиоцу је утврђен престанак радног односа код тужене са 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију. Против наведеног решења тужилац је изјавио жалбу о којој је одлучено решењем Жалбене комисије Владе Републике Србије број 118-00-174/2020-01 од 8.10.2020. године против кога је тужилац поднео тужбу Управном суду 30.10.2020. године. Из уверења РФ ПИО од 18.11.2019. године суд је утврдио висину исплаћене посебне пензије тужиоцу у

периоду од 1.1.2014. године до 31.10.2019. године. Економско-финансијским вештачењем у овој правној ствари утврђено је да разлика између исплаћене посебне пензије и зараде коју би тужилац остварио да није донето решење о престанку радног односа за период почев од 1.04.2014. године до 30.9.2020. године износи 1.816.835,68 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца за исплату разлике између пензије коју је у спорном периоду остваривао и зараде на коју би имао право да није донето решење о престанку радног односа од 31.12.2013. године у целини основан па је одлучио као у ожалбеном става другог и трећег изреке изреке првостепене пресуде.

Доносећи ожалбену пресуду првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, због чега је иста морала бити преиначена и одбијен тужбени захтев тужиоца као преурањен.

Наиме, у конкретном случају пресудом Управног суда У 12247/17 од 30.1.2019. године уважена је тужба тужилаца (међу којима и овде тужилац) и поништено решење Жалбене комисије Владе Републике Србије број 118-00-00018/2017-01 од 31.5.2017. године и предмет враћен надлежном органу на поновно одлучивање. Решењем тужене 118-22/20 од 15.7.2020. године тужиоцу је поново утврђен престанак радног односа код тужене са 31.12.2013. године, са правом на посебну пензију. Против наведеног решења тужилац је изјавио жалбу о којој је одлучено решењем Жалбене комисије Владе Републике Србије број 118-00-174/2020-01 од 8.10.2020. године којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против првостепеног решења тужене од 15.7.2020. године.

Стога, имајући у виду да је у поновном поступку решењем тужене од 15.7.2020. године тужиоцу поново утврђен престанак радног односа код тужене са даном 31.12.2003. године, са правом на посебну пензију, те да је решењем Жалбене комисије Владе Републике Србије од 8.10.2020. године одбијена жалба тужиоца изјављена против назначеног решења тужене од 15.7.2020. године а да Управни суд још није донео одлуку по тужби тужиоца поднетој против назначеног другостепеног решења, произлази да је захтев тужиоца за исплату разлике између плате коју би евентуално остварио да је наставио да ради код тужене и посебне пензије коју је у утуженом периоду примао за сада преурањен, из ког разлога је исти одбијен као у изреци ове пресуде заједно са законском затезном каматом и доприносима за социјално осигурање на утужени износ главног дуга, као акцесорним потраживањима.

Како одлука о трошковима спора зависи од одлуке о главној ствари иста је такође морала бити преиначена и одбијен захтев тужиоца за накнаду на основу одредбе члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Тужена је успела у спору па применом члана 153 и 154 Закона о парничном поступку, има право на накнаду тражених трошкова првостепеног парничног поступка на име састава одговора на тужбу у износу од 11.250,00 динара који су одмерени применом АТ важеће на дан закључења главне расправе пред првостепеним судом, док је преко досуђеног изоса па до тражених 22.500,00 захтев тужене одбијен као превисоко постављен.

Тужена има право и на накнаду тражених трошкова жалбеног поступка и то на име састава жалбе у износу од 16.500,00 динара.

Тужилац није успео у поступку по жалби па нема право на накнаду трошкова другостепеног поступка.

Из изнетих разлога, овај суд је применом одредбе члана 394 тачка 4, 401 тачка 3 и члана 165 став 2 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11...55/14) одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Снежана Витошевић, с.р**

**За тачност отправака
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**